

Jordringer. Desuden er der ogsaa i § 6 givet en Anvisning eller Fordring paa, at der af Statskassen kan faas indtil 10 Dre pr. Individ af Kommunens Beboere til Hjælp til Sygekasser. Efter hvad vi allerede med stor Fornøielse have hørt af det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage), er han og maaste flere af hans Venner ikke utilbøielige til at kunne gaa ind paa et saadant Bidrag til Sygekasser. Vi vide, og under den forrige Forhandling hørte vi det omtalt, at Sygekasserne nu i høi Grad trængte til Hjælp, og vi behøvede i den Henseende ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds's Vidnesbyrd, der gif ud paa, at de fleste Sygekasser ere omtrent bankerot; det var det Udtryk, han brugte. De ville ikke i Længden kunne bestaa uden Tilstød af Kommuneskassen, og da er der i samme Grad, som jeg tillod mig at anføre med Hensyn til § 5, Anledning her i § 6 for Statskassen til at bidrage det Halve, dog ikke mere end 10 Dre pr. Individ. Lovforslagets øvrige Paragrafer skal jeg, da jeg mener, de ere selvsjælgelige, for Diebliffet ikke udtale mig videre om. En saadan Kasse maa have en Bestyrelse, og den maa være ikke lidet talrig for i det Hele at kunne vække den Interesse i Kommunen, som den skal have. Vi have ogsaa foreslaaet, at selvstændige, ugifte, til Kommunen skatdydende Kvinder, skulle baade være valgbare og valgberettigede til Bestyrelsen, Noget, jeg heller ikke antager, vil finde Modstand her i Thinget. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til Thingets Belvilie.

Sjømart: Af de Forhandlinger, der bleve førte om Loven af 8de Marts 1856, fremgaar det jo tydelig, at der dengang ikke mindre end nu var en almindelig Misforståelse med den Maade, hvorpaa det offentlige Fattigvæsen er ordnet, og navnlig var der en Følelse af, at det offentlige Fattigvæsen er ikke blot altsfor strængt, men i høi Grad uretfærdigt overfor en stor Del af dem, der kommer i Trang, de saakaldte værdige Trængende, og der var en Følelse af, at Samfundet skylder Enhver, der uskyldigt kommer i Nød, at fri ham for at komme ind under det offentlige Fattigvæsen, og se at hjælpe ham paa en anden Maade. Det var Følelsen, Erkjendelsen af denne Pligt, Samfundet havde, som gjorde, at vi fik Loven af 8de Marts 1856. Nu har ganske vist denne Lov ikke udrettet det, man den Gang ventede; der er næppe noget Sted kommet i Gang, hvad man kunde kalde en fri Fattigforsjorgelse, men alligevel er det min Erfaring, at den har virket meget godt. At den ikke

har kunnet gennemføre den almindelige fri Fattigforsjorgelse, finder jeg ganske naturligt. Jeg skal her kun sige derom, at den frie Fattigforsjorgelse kun kan finde Sted indenfor den kristne Menighed. Man vil ikke kunne finde den andet Steds, men der kan den finde Sted. Jeg kan pege paa enkelte Valgmenigheder rundt omkring i Landet, der selv ad Frivillighedens Bei forsjørger de Fattige iblandt dem selv, men jeg tror, at naar man vilde stille den Fordring, at den frie Fattigunderstøttelse skal finde Sted rundt omkring, er det en urimelig Fordring, som jeg ikke tror kan gennemføres. Grunden til, at der ikke er udrettet mere ad den Bei, er imidlertid hovedsagelig den, at det har stort de Fattiges Kasse paa Pengemidler, der er ikke kommet saa Meget ind ad Frivillighedens Bei, som man havde ventet. Jeg vil nu dertil bemærke, at er man bleven stiftet noget, saa har man ikke Lov til derfra at beregne den Godgjørenhed, som er viist mod de Trængende. — Jeg er vis paa, at de, som kjende Forholdene rundt om i Landet, ville med mig sige, at selv om Godgjørenheden i mange Kommuner ikke har viist sig derved, at der er kommet store Bidrag i de Fattiges Kasse, saa er det ikke, fordi Godgjørenheden har været mindre, men fordi den har viist sig paa andre Maader, f. Ex. ved Uddelingen af Jødevarer; og i flere Kommuner, saaledes ogsaa der, hvor jeg har hjemme, har Godgjørenheden viist sig ved, at man har stiftet fattige Arbeidere Arbejde hele Aaret rundt. Smidlertid har de Fattiges Kasse paa sine Steder udrettet ikke saa grumme Lidt. Jeg selv har i en Narrække haft med de Kasser at gjøre, og jeg veed, at det med de faa og smaa Midler er lykkes dem at holde ikke saa faa stræbsomme Arbeidersfamilier borte fra det offentlige Fattigvæsen. Det er naturligvis kun stet derved, at Kommunen er traadt hjælpende til. Jeg skal nævne, at i den Kommune, hvor jeg har hjemme, er der i de sidste Aar af Sogneraadet ydet til de Fattiges Kasse 1200 Kr. Medens jeg nævner dette, mindes jeg, hvad det ærede Medlem fra Frederiksværk (Sch) hittede før, at paa sine Steder, i enkelte Kommuner, brugte man de Penge, som Kommunen gav til de Fattiges Kasse, til at holde en hel Række borte fra det offentlige Fattigvæsen. Det ærede Medlem tager fejl deri, Loven af 8de Marts 1856 siger jo udtrykkelig, at Ingen, der er under det offentlige Fattigvæsen, kan faae Understøttelse af de Fattiges Kasse; de Penge, der ere heri, kan man ikke saaledes stalle og valte med. Bestyrelsen maa aflægge offentligt Regnskab, der ligger til almindeligt Eftersyn (Sch): Det